

cím pro rok 1924, o který v tomto případě jde, další příjem ve formě vánoční remunerace.

Poskytuje-li zaměstnavatel dělnictvu takovou hmotnou výhodu sua sponte, pak ovšem se požaduje, aby výhoda ta měla ráz pravidelnosti a stálosti (srov. nář. Boh. A 325/20). V daném případě však byl vánoční příspěvek poskytnut na základě dohody, jejíž existence stačí k úsudku, že dělníci mohli s podporami těmito jako s příjmem počítati. Tu pak již nezáleží na tom, zda ván. podpora měla ráz pravidelnosti a stálosti, pokud se týče, zda dohoda zaručovala dělníkům trvalý příjem i do budoucnosti a miji se z tohoto důvodu cíle vývody stížnosti, obírající se otázkou touto. Zmíněný předpoklad žal. úřadu, že dělnictvo mohlo s remunerací takovou jako s příjmem počítati, má proto oporu ve spisech, důsledkem čehož jest ve shodě se zákonem výrok, že dlužno ony vánoční přídavky započítati do pracovního výdělků jako základu pro stanovení pojistných příspěvků.

Č. 7464.

Železnice. — Policejní právo trestní: Trestati přestupky železn. provoz. řádu, kterých se cestující dopustil na trati bavorské železnice na území čsl. státu, přísluší čsl. úřadům politickým.

(Nález ze dne 10. října 1928 č. 27.079.)

V ě c: Inž. Josef W. v A. proti zemské správě politické v Praze o přestupek železničního provozního řádu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím byl v cestě instanční potvrzen trestní nález osp v A. z 2. listopadu 1926, jímž st-l uznán vinným přestupkem § 95 cís. nař. ze 16. listopadu 1851 č. 1 ř. z. z r. 1852, jehož se dopustil tím, že dne 27. září 1926 na barovském nádraží v A. seskočil ještě během jízdy s osobního vlaku přijíždějícího od Ch.; st-l byl odsouzen podle min. nař. z 30. září 1857 č. 198 ř. z. k pokutě 50 Kč, v případě nedobytnosti do vězení na 3½ dne.

Stížnost do rozhodnutí toho podaná vznáší jedinou námitku, že totiž politické úřady nebyly příslušny čin st-li za vinu kladený stihati, poněvadž čin ten stal se na říšské dráze německé, pro niž i na území republiky čsl. platí pouze její vlastní předpisy a poněvadž prý mezistátní dohodou o zřízení této dráhy bylo dráze té vyhrazeno právo, že smí přestupky svého provozního řádu trestati sama. V tom pak, že si žal. úřad tuto mezistátní dohodu neopatřil a podle ní daný případ neposoudil, spatřuje stížnost podstatnou vadu řízení.

Nss nedal stížnosti za pravdu.

Cís. nař. ze 16. listopadu 1851, uveřejněným v říš. zákoníku na r. 1852 pod č. 1, byl vydán železniční provozovací řád. Tento řád měl v době svého vydání a má podle zák. z 28. října 1918 č. 11 Sb. i podnes účinnost zákona. Podle svého znění byl řád ten vydán pro všechny že-

leznice na celém území státním, bez ohledu na to, zda provozovány jsou státem nebo podnikatelem soukromým, a zda tímto podnikatelem soukromým jest snad osoba cizozemská, zejména cizozemská společnost.

Je tedy námitka, že pro říš. dráhu německou, správně společnost říš. drah něm., platí i na území čsl. republiky pouze »její vlastní předpisy«, bezdůvodna.

Vznášejíc námitku, že uvedené dráze vyhrazeno jest právo, aby sama trestala přestupky provozního řádu, měl st-l snad na mysli onu policejní pravomoc, která bývá na úředníky a zřizence železn. podniku přenesena. Podle ustanovení § 102 cit. provoz. řádu železn. nesahá však pravomoc tato dále, nežli že orgány železn. podniku mohou rušitele neb ohrožovatele bezpečného provozu zadržeti a příslušnému úřadu odevzdati. Trestní pravomoc podle tohoto zák. předpisu orgánům železn. nepřísluší. Kromě uvedených ustanovení mohl by přijíti snad v úvahu také dopravní řád vydaný vl. nař. z 13. května 1921 č. 203 Sb., platný v rozhodné době pro železnice, provozované na území republiky čsl. Podle ustanovení tohoto řádu (na př. §§ 16 a 27) byli sice orgánové železn. oprávněni z důvodu přestoupení zcela určitých dopravních předpisů, vybírat pokuty. Leč nehledě k otázce, zdali pokuty tyto mají povahu trestu či jde-li o pokuty konvenční, kteroužto otázkou netřeba se zde zabývat, neměl řád tento žádného ustanovení, podle něhož by bylo lze pokutovat vybírat také od cestujícího, jenž seskočí s jedoucím vlakem.

St-l dovolává se ovšem v tomto směru mezistátní dohody o zřízení shora uvedené říšskoněmecké dráhy, podle níž prý orgánům železn. podniku přísluší i poklesky tohoto druhu trestati. Avšak dohoda taková nebyla v říš. zákoníku uveřejněna a st-l ji blíže nijak neoznačil, a nelze tedy spatřovati žádnou vadu řízení v tom, jestliže se obsahem jejím správní úřady nezabývaly. Z téhož důvodu není pak ani věci nss-u, aby po existenci takovéto dohody pátral a zkoumal, zda by ustanovení její byla vůbec způsobilá měniti shora cit. mocí zákona nadaný předpis řádu provozovacího.

Č. 7465.

Vodní právo. — Řízení před nss-em: Pachtýř vodního díla není legitimován k stížnosti na nss do výroku min. zeměd., který po jeho názoru zasahuje do práv vlastníka vodního díla, plynoucích z vodoprávního konsensu.

(Nález ze dne 10. října 1928 č. 27.125.)

V ě c: Firma J. a spol., chemická továrna na kůže v D., proti ministerstvu zemědělství o udržování jezu.

V ý r o k: Stížnost se odmítá jako nepřipustná.

Ú t r a t y se nepřisuzují.

D ů v o d y: Nálezem osp-é v T. ze 6. července 1924 bylo podle § 20 mor. vod. zák. uloženo Čeňku S., mlynáři v D., 1. aby ihned po-